

Dávid zsoltára – Dávid imádsága. Személyes imádság, amikor valaki „kiált” az Úrhoz a saját helyzete miatt, és Tőle kér segítséget – a végén pedig hálát ad. „Hozzád kiáltok”, amikor bajban vagyok: mások támadnak, vagy amikor én vagyok „mélységben” (Zsolt 130,1), amikor a bűneim tartanak fogva. Kiáltok a szabadító Istenhez.

Van másfajta imádság is: lehet közösségi (pl. ünnepekre írt zsoltárok, vagy amikor közösen könyörögnek valamilyen ellenség támadása miatt), lehet egyéni hálaadás és dicséret (pl. 18. Zsoltár, „amikor Dávidot minden ellenségétől megszabadította az Úr”). A közös alap: „nekem olyan jó Isten közelsége” (Zsolt 73,28), azért mindig Istenhez fordul, akár öröme van és hálát ad, akár könyörögnie kell, vagy panaszkodnia az ellenségei miatt.

„Kösziklám”: akire rá lehet állni, aki maga a biztonság. Amit Dávid mond, azt megtapasztalta: már sokszor megmentette őt az által, hogy Őbenne bízott, azt tette, amit Ő mondott, és nem maga próbálta „bebiztosítani” magát. Azt is megvallja, hogy az Úr beszélő Isten, és hogy neki az Ő szavára van szüksége: „ha némán elfordulsz, hasonló leszek a sírba roskadókhhoz”.

Nekünk is az Ő szavára (Igéjére) van szükségünk. Abból látjuk meg, hogy milyen Ő, és dicsérhetjük érte, „hálaadásunk egyre bőségebb” lehet. Abból látom meg azt is, hogy milyen vagyok én, mit mond Isten arról, amit tettem, vagy ami a szívemben van. Azzal biztat pl. arra is, hogy ne féljek ellenségektől, hatalmasságoktól, „akik a testet megölhetik...”, hanem Istentől féljek (Mt 10,28). Az Igéből tudom meg azt is, hogy milyenné akar tenni engem; kikért és hogyan kell imádkoznom. Azt is, hogy melyik úton induljak el (akár konkrét döntési helyzetekben is). – Kegyelem az, hogy beszél velünk. Mi elszakadtunk tőle, Ő pedig újra felvette velünk a kapcsolatot. Ezért küldte el Fiát, és Ő ezért halt meg és támadt fel. Dávid is tudja, hogy kegyelem, hogy ő sem ezt érdemli...

„Felemelem kezeimet a Te *szentséged lakhelye* felé” (28,2 – Károli). A magyarázatok a templomot említik, Dávid idejében ez csak a szent sátor lehetett. Volt (és kellett) egy hely, ami az Úr jelenlétét jelentette. Aki az Urat kereste, imádkozott, az arra fordult, arra nézett, vagy oda ment. Akkor is, ha tudta, hogy Isten mindenütt jelen van, bárhol meg lehet szólítani, és meghallgat. Mi is tudjuk ezt, de nekünk is oda kell fordulnunk az Ő „szentsége lakhelye” felé, ahol különösen is ott van: ilyen külön hely a hívők közössége, ahol Krisztus ott van közöttünk; ilyen külön idő lehet a rendszeres csendesség. És „nézzünk fel Jézusra” (Zsid 12,2): nézzünk arra, amit a földön tett értünk, és arra is, hogy Ő most is esedezik értünk. – „Felemelem kezeimet”, miközben Őfelé fordulok: imádom Őt, dicsérem. Dávid is ezt teszi, csak ezután mondja el a kérését.

„Ne számlálj engem a hitetlenek és gonoszok közé”, mert én Hozzád tartozom. Az ő szívükben gonoszság van, az enyémekben nincs, mert Te már bevilágítottál oda és megtisztítottad. Azt kéri: Isten mutassa meg, „hogy különbség van az igaz és a bűnös között, az Istent tisztelők és az őt nem tisztelők között” (Mal 3,18). Amikor ítélt, legyen mindenki számára látható, hogy másképpen bánik velem, mert az ő szívében az Úr imádata volt.

Amikor az Úr visszajön, „nyilvánvalóvá lesznek igazságos ítéletei”. De most is igaz, hogy az Úr azokat, akik rábizzák magukat, különlegesen is megtartja. Látszik a különbség akkor is, amikor a hívőnek szenvednie kell, vagy meg kell halnia (pl. István halála).

„Fizess meg nekik”: nekünk azt parancsolja az Úr, hogy bocsássunk meg ellenségeinknek, ahogyan „Krisztus már akkor meghalt értünk, amikor bűnösök voltunk”. De Isten mégis megfizet azoknak, akik „nem figyelnek az Úr tetteire, sem kezének munkájára”. Akik hallották, mit tett Isten értük, látták, hogyan változik meg azoknak az élete, akik hisznek, de nem

engedtek. Akik „nem figyelnek az ÚR keze munkájára”, azok a magukéra figyelnek, és eszerint kapják a fizetséget is (28,4).

„Áldott az Úr, mert meghallgatta...” – Dávid elmondta a panaszát. Mi nem halljuk (nincs leírva szó szerint), mit felelt az Úr, de az imádkozó mégis megkapja a választ. Meghallgatta, azt fogja tenni, amit Ő jónak lát, és az nekem is a javamra lesz. Sőt bizonyos lehetek benne, hogy már cselekedett is: „Erőm és pajzsom az ÚR... Ő megsegített” – mondhatom, amikor még nem látom, hogy mit tett. Ezért adhatok hálát neki akkor is, amikor bajban vagyok (ApCsel 16,25).

„Az ÚR az Ő népének erőssége...”: mindazoké, akik Őhöz tartoznak. „Az Ő felkentje” egyrészt Krisztus, másrészt azok, akik Őbenne vannak (Őbenne mi is „felkentek” vagyunk: 2Kor 1,21; 1Jn 2,20) – tehát Ő a mi megsegítő, megtartó erőnk. „Tartsd meg a te népedet” – kéri Dávid, és mi is kérjük, hogy tartson meg minket, hogy benne maradjunk. Erre ígéretünk is van: „hűséges az Úr, aki megerősít titeket, és megőriz a gonosztól” (2Thessz 3,3).

Zsolt 33,20–21

„Lelkünk az URat várja, ő a mi segítségünk és pajzsunk. Benne van szívünk öröme, mert szent nevében bízunk.”